

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาหาความสัมพันธ์ (descriptive correlation research design) เพื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายในชาวไทยภูเขา โดยศึกษาในชาวไทยภูเขาจังหวัดเชียงใหม่

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ศึกษาครั้งนี้ เป็นชาวไทยภูเขาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ กำหนดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 ราย โดยมีคุณสมบัติ เป็นเพศชาย และเพศหญิง สามารถฟัง อ่าน และพูดภาษาไทยได้ และยินยอมให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้ มีขั้นตอนการคัดเลือกดังต่อไปนี้

1. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง กำหนดโดยการใช้สูตรการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ ยามาเน่ (Yamane, 1973) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

$$n = \text{ขนาดกลุ่มตัวอย่าง}$$

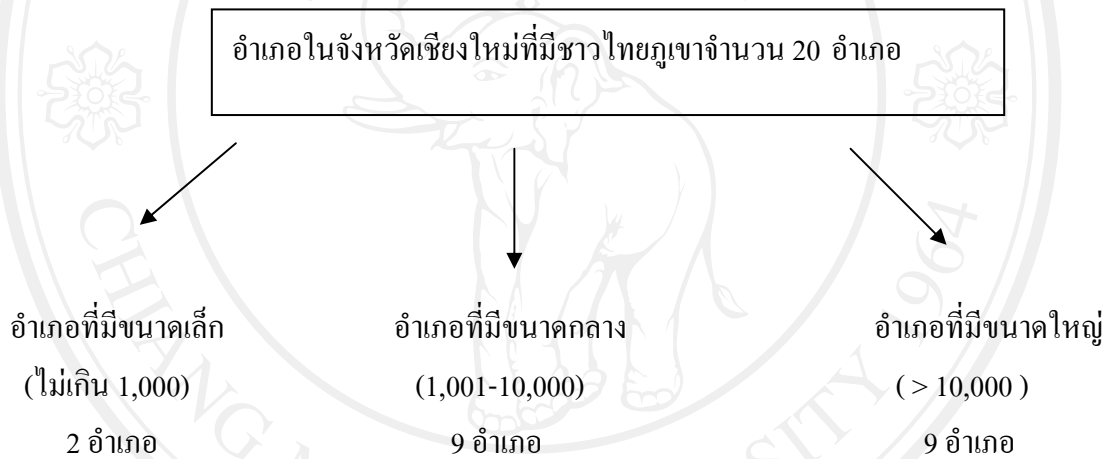
$$N = \text{ขนาดประชากร 279,223 คน}$$

$$e = \text{ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างกำหนดให้เท่ากับ } = 0.05$$

ดังนั้น ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling)

2. เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการแบ่งตามจำนวนหน่วยประชากร สามารถคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดย อำเภอนาขนาดเล็ก (ไม่เกิน 1,000) อำเภอนาขนาดกลาง (1,001-10,000) อำเภอที่มีขนาดใหญ่ (> 10,000) (เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย และคณะ, 2539) ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

โดยที่จังหวัดเชียงใหม่มี 24 อำเภอ มี 20 อำเภอที่มีประชากรชาวไทยภูเขา โดยแบ่งเป็น อำเภอที่มีประชากรขนาดเล็ก (ไม่เกิน 1,000) มี 2 อำเภอ อำเภอที่มีประชากรขนาดกลาง (1,001 – 10,000) มี 9 อำเภอ อำเภอที่มีประชากรขนาดใหญ่ (10,001- ขึ้นไป) มี 9 อำเภอ จากนั้นคำนวณ ประชากรในสัดส่วนที่เท่ากันในแต่ละอำเภอ (multistage stratified sampling) เลือกกลุ่มตัวอย่างใน แต่ละอำเภอแบบโควตา (quota sampling) จากกลุ่มตัวอย่างอำเภอที่มีประชากรชาวไทยภูเขาขนาด เล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่โดยมีเงื่อนไขเนื่องจากมีข้อจำกัดในการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง ตาม คุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ เป็นชาวไทยภูเขาที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นเพศชาย และเพศหญิง มีอายุตั้งแต่ 18 – 60 ปี สามารถฟัง อ่าน และพูดภาษาไทยได้ และยินยอมให้ความ ร่วมมือในการให้ข้อมูล จนครบตามจำนวน

สุ่มจำนวนอำเภอแบบสะดวก (convenience sampling) ในการเข้าถึงข้อมูล

อำเภอ	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)
1.ขนาดเล็ก	959	13
2.อำเภอขนาดกลาง	8,942	127
3.อำเภอขนาดใหญ่	18,267	260

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถามซึ่งมี 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานภาพสมรส โรคทางกาย การใช้สารเสพติด และการเข้าถึงสิ่งที่จะใช้ในการฆ่าตัวตาย

ส่วนที่ 2 แบบประเมินความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย เป็นแบบสัมภาษณ์ประเมินความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายซึ่งประเมินโดยพยาบาล (The Nurse's Global Assessment of Suicide Risk: NGASR, Cutcliffe & Barker, 2004) แปลเป็นภาษาไทยโดยชลีพร แสนไชย และภัทราภรณ์ หุ่นปั้นคำ (2549) โดยแบบสัมภาษณ์มีลักษณะให้เลือกคำตอบ ใช่ หรือ ไม่ใช่ แบบสัมภาษณ์มีทั้งหมด 15 ข้อ ซึ่งจะสัมภาษณ์เกี่ยวกับความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายเกณฑ์ การให้คะแนนในแต่ละข้อ มีความแตกต่างกันไปตามความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดการให้คะแนนในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน ได้แก่ ข้อที่ 1, 4, 7, 9, 12

ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน ได้แก่ ข้อที่ 2, 3, 5, 6, 8, 10, 11, 13, 14, 15

การแปลผล

การแปลผลในแบบสัมภาษณ์ประเมินความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย นำคะแนนที่ได้ในแต่ละข้อมารวมกัน ซึ่งได้กำหนดความหมายของค่าคะแนนที่ได้ดังนี้ (Cutcliffe & Barker, 2004)

ระดับ 4 ช่วงคะแนนต่ำกว่า 5 คะแนน มีความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายน้อย

ระดับ 3 ช่วงคะแนน 6-8 คะแนน มีความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายปานกลาง

ระดับ 2 ช่วงคะแนน 9-11 คะแนน มีความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายสูง

ระดับ 1 ช่วงคะแนน 12-25 คะแนน มีความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายสูงมาก

ส่วนที่ 3 แบบประเมินปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ประกอบด้วย

1) แบบประเมินภาวะซึมเศร้า ใช้แบบประเมิน ภาวะซึมเศร้าของกรมสุขภาพจิต โดยสอบถามถึงประสบการณ์ เหตุการณ์ อาการหรือความคิดเห็นและความรู้สึกของผู้ถูกประเมิน ในช่วง 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา มีจำนวน 15 ข้อ คำตอบมี หรือไม่มี ถ้าตอบว่ามีตั้งแต่ 6 ข้อขึ้นไปถือว่า มีภาวะซึมเศร้า (กรมสุขภาพจิต, 2547)

2) แบบวัดความเครียด (The Perceived Stress Scale [PSS]) ของโคเฮน และคณะ (Cohen et al., 1983) ซึ่งสร้างจากแนวคิดเกี่ยวกับความเครียดของลาซาลัส และโพล์คแมน (Lazarus & Folkman, 1966) และแปลโดยปราณี มิ่งขวัญ (2542) ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกใน 1 เดือน ที่ผ่านมามี 14 ข้อ คะแนนเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Likert scale) มี 5 อันดับให้คะแนนตามความบ่อยครั้งของความรู้สึก คือ ไม่เคย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อยครั้ง เกือบทุกครั้ง โดยข้อ 4,5,6,7,9,10 และ 13 เป็นคำถามทางบวก ส่วนอีก 7 ข้อที่เหลือเป็นคำถามทางลบ โดยกำหนดคะแนน ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

ถ้าเลือก		ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ไม่เลย		ได้ 5 คะแนน	ได้ 1 คะแนน
นาน ๆ ครั้ง		ได้ 4 คะแนน	ได้ 2 คะแนน
บางครั้ง		ได้ 3 คะแนน	ได้ 3 คะแนน
บ่อยครั้ง		ได้ 2 คะแนน	ได้ 4 คะแนน
เกือบทุกครั้ง		ได้ 1 คะแนน	ได้ 5 คะแนน

การแปลผลคะแนนรวมมีค่าอยู่ระหว่าง 14-70 คะแนน กำหนดเกณฑ์การประเมินจากคะแนนรวม ระดับคะแนนที่มาก แสดงว่า มีความเครียดมากกว่าระดับคะแนนที่น้อยโดยแบ่งระดับความเครียดเป็น 3 ระดับ แบ่งช่วงคะแนนในแต่ละระดับให้เท่ากัน ดังนี้

ช่วงคะแนน	14-32	หมายถึง	มีความเครียดระดับต่ำ
ช่วงคะแนน	33-51	หมายถึง	มีความเครียดระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	52-70	หมายถึง	มีความเครียดระดับสูง

3) แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม ประเมินได้จากแบบสอบถามแหล่งประโชชน์ส่วนบุคคล (Personal Resource Questionnaire [PRQ 2000]) ส่วนที่ 2 ของไวเนิร์ต (Weinert, 2000) ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดย ประภาศรี ทุ่งมีผล และ ภัทธาภรณ์ ทุ่งปิ่นคำ (2549) ประกอบด้วยข้อคำถาม 15 ข้อ โดยวัดการสนับสนุนทางสังคม 5 ด้าน ด้านการได้รับความรักใคร่ผูกพัน ด้านการได้รับการยอมรับ และเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ด้านการได้เอื้อประโยชน์หรือช่วยเหลือผู้อื่น และด้านการได้รับความช่วยเหลือแนะนำต่าง ๆ

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อคำถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 7 ระดับ ดังนี้

7	คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างมาก
6	คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย
5	คะแนน	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
4	คะแนน	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
3	คะแนน	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
2	คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

การแปลผลโดยรวม

15-45	คะแนน	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมต่ำ
46-75	คะแนน	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมปานกลาง
76-105	คะแนน	หมายถึง	การสนับสนุนทางสังคมสูง

4) แบบประเมินสัมพันธภาพในครอบครัว ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามสัมพันธภาพในครอบครัวของ รัตนา สาราณใจ และ สุปราณี อัทธเสรี (2541) ที่สร้างขึ้นโดย ประยุกต์จากแนวคิดเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัวของฟริดแมน และของ มอร์โร และ วิลสัน (Friedman, 1992; Morrow & Wilson, 1961) ลักษณะแบบสอบถามมีทั้งหมด 33 ข้อ ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้ ด้านความรักและความห่วงใยอาหาร จำนวน 12 ข้อ ด้านการพักผ่อนหย่อนใจร่วมกันในครอบครัว จำนวน 6 ข้อ ด้านการเคารพซึ่งกันและกัน จำนวน 9 ข้อ และด้านการปรองดองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จำนวน 6 ข้อ ลักษณะของข้อความมีทั้งความหมายทางบวกและทางลบ ข้อความที่มีความหมายทางบวกได้แก่ ข้อ 1 ถึงข้อ 6 และข้อ 9 ถึงข้อ 33 ข้อความที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 7 และข้อ 8 คำตอบของแบบสัมภาษณ์เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนี้ไม่ตรงกับความรู้สึก ความคิดเห็น
จริงเล็กน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึก ความคิดเห็นน้อยกว่าครึ่งหนึ่ง
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึก ความคิดเห็น
จริงเป็นส่วนมาก	หมายถึง	ข้อความนี้ตรงกับความรู้สึก ความคิดเห็นเกินครึ่งหนึ่ง
จริงมากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนี้ตรงกับความรู้สึก ความคิดเห็นทั้งหมด

ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ชุดนี้เลือกเพียง 1 คำตอบ การให้คะแนนพิจารณาจากคำตอบคือ

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
ไม่จริงเลย	ให้	1 คะแนน	ไม่จริงเลย	ให้	5 คะแนน
จริงเล็กน้อย	ให้	2 คะแนน	จริงเล็กน้อย	ให้	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน	จริงบ้าง	ให้	3 คะแนน
จริงเป็นส่วนมากให้	ให้	4 คะแนน	จริงเป็นส่วนมากให้	ให้	2 คะแนน
จริงมากที่สุด	ให้	5 คะแนน	จริงมากที่สุด	ให้	1 คะแนน

การแปลผลคะแนนเฉลี่ยของคะแนนสัมพันธภาพในครอบครัว (รัตน สาราณใจ, 2541)

คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.99	หมายถึง	สัมพันธภาพในครอบครัวไม่ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.00 – 2.99	หมายถึง	สัมพันธภาพในครอบครัวค่อนข้างไม่ดี
คะแนนเฉลี่ย	3.00 – 3.99	หมายถึง	สัมพันธภาพในครอบครัวค่อนข้างดี
คะแนนเฉลี่ย	4.00 – 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพในครอบครัวดี

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity)

1. แบบประเมินความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย ผู้วิจัยใช้แบบประเมินความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย The Nurse's Global Assessment of Suicide Risk : NGASR สร้างโดย กัทคลิฟ และ บาร์คเกอร์ (Cutcliffe & Barker, 2004) แปลเป็นภาษาไทย โดย ชลธิพร แสนไชย และ ภัทธาภรณ์ ทุ่งปันคำ (2549) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9 ผู้วิจัยนำมาใช้โดยไม่มีการดัดแปลงใด ๆ ผู้วิจัยจึงไม่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาซ้ำ

2. แบบประเมินภาวะซึมเศร้า ผู้วิจัยใช้แบบประเมิน ภาวะซึมเศร้าของกรมสุขภาพจิต โดยมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8 โดยไม่มีการดัดแปลงใด ๆ ผู้วิจัยจึงไม่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาซ้ำ (กรมสุขภาพจิต, 2547)

3. แบบประเมินความเครียด ผู้วิจัยใช้แบบวัดความเครียดของโคเฮน และคณะ (Cohen et al., 1983) ซึ่งสร้างจากแนวคิดเกี่ยวกับความเครียดของลาซาลัส และ โพล์คแมน (Lazarus & Folkman, 1966) แปลโดยปราณี มิ่งขวัญ (2542) โดยมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7 และเป็นที่ยอมรับในการนำไปใช้โดยไม่ได้มีการดัดแปลงใด ๆ ผู้วิจัยจึงไม่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาซ้ำ

4. แบบวัดแรงสนับสนุนทางสังคม ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามแหล่งประโยชน์ส่วนบุคคล (Personal Resource Questionnaire [PRQ 2000]) ส่วนที่ 2 ของไวเนอร์ท (Weinert, 2000) ซึ่งแปลเป็น

ภาษาไทยโดย ประภาศรี ทุ่งมีผล และภัทรภรณ์ ทุ่งปิ่นคำ (2549) โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9 การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาใช้โดยไม่มีการดัดแปลงใด ๆ ผู้วิจัยจึงไม่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาซ้ำ

5. แบบสอบถามสัมพันธภาพในครอบครัว ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามสัมพันธภาพในครอบครัวของ รัตนา ตำราญใจ และ สุปราณี อัทธเสรี (2541) ที่สร้างขึ้นโดย ประยุกต์จากแนวคิดเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัวของฟรีดแมน และของ มอร์โร และ วิลสัน (Friedman, 1992; Morrow & Wilson, 1961) โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9 ผู้วิจัยนำมาใช้โดยไม่มีการดัดแปลงใด ๆ ผู้วิจัยจึงไม่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาซ้ำ

การตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (reliability)

1. แบบประเมินความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายผู้วิจัยใช้แบบสอบถามความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายของ คัทคลิฟ และบาร์คเกอร์ (Cutcliffe & Barker, 2004) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย ชลธิพร แสนไชย และ ภัทรภรณ์ ทุ่งปิ่นคำ (2549) ผู้วิจัยนำแบบประเมินไปทดลองใช้กับชาวไทยภูเขาอำเภอพบพระ จังหวัดตาก ที่มีลักษณะเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 ราย นำคะแนนที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.8

2. แบบประเมินภาวะซึมเศร้าผู้วิจัยใช้แบบประเมินภาวะซึมเศร้าของกรมสุขภาพจิตผู้วิจัยนำแบบประเมินไปทดลองใช้กับชาวไทยภูเขาอำเภอพบพระ จังหวัดตาก ที่มีลักษณะเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 ราย นำคะแนนที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.8

3. แบบประเมินความเครียด ผู้วิจัยใช้แบบวัดความเครียดของโคเฮน และคณะ (Cohen et al., 1983) ซึ่งสร้างจากแนวคิดเกี่ยวกับความเครียดของลาซาลัส และ โฟล์คแมน (Lazarus & Folkman, 1966) แปลโดย ปราณี มิ่งขวัญ (2542) ผู้วิจัยนำแบบประเมินไปทดลองใช้กับชาวไทยภูเขาอำเภอพบพระ จังหวัดตาก ที่มีลักษณะเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 ราย นำคะแนนที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.8

4. แบบประเมินการสนับสนุนทางสังคม ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามแหล่งประโยชน์ส่วนบุคคล (Personal Resource Questionnaire [PRQ 2000]) ส่วนที่ 2 ของไวเนิร์ต (Weinert, 2000) ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดย ประภาศรี ทุ่งมีผล และภัทรภรณ์ ทุ่งปิ่นคำ (2549) ผู้วิจัยนำแบบประเมินไปทดลองใช้กับชาวไทยภูเขาอำเภอพบพระ จังหวัดตาก ที่มีลักษณะเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน

10 ราย นำคะแนนที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.8

5. แบบประเมินสัมพันธภาพในครอบครัว ผู้วิจัยใช้ แบบสอบถามสัมพันธภาพในครอบครัว ของ รัตนา สารานูใจ และ สุปราณี อัทธเสรี (2541) ที่สร้างขึ้นโดย ประยุกต์จากแนวคิดเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัวของฟรีดแมน และของ มอร์โร และ วิลสัน (Friedman, 1992; Morrow & Wilson, 1961) ผู้วิจัยนำแบบประเมินไปทดลองใช้กับชาวไทยภูเขาอำเภอพบพระ จังหวัดตาก ที่มีลักษณะเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 ราย นำคะแนนที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ เท่ากับ 0.9

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง โดยได้นำเข้าคณะกรรมการจริยธรรมของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ให้เป็นที่เรียบร้อยแล้วไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อกลุ่มตัวอย่าง หลังจากได้รับการรับรองแล้ว ผู้วิจัยจึงเข้าพบกับกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่กำหนด และผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา วิธีการรวบรวมข้อมูล และขอความร่วมมือในการเข้าร่วมโครงการวิจัย การตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้จะไม่มีผลต่อกลุ่มตัวอย่างแต่อย่างใด กลุ่มตัวอย่างสามารถออกจากกรวิจัยได้ โดยการกระทำได้กล่าวไม่มีผลกระทบต่อกลุ่มตัวอย่าง การตอบคำถามหรือข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจะถือเป็นความลับ และจะนำมาใช้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลที่ได้รับในลักษณะภาพรวม หากกลุ่มตัวอย่างต้องการทราบผลของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยยินดีให้รายละเอียดตามที่ต้องการ เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมเข้าร่วมการศึกษาจึงให้ลงชื่อไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หรือให้พิมพ์ลายนิ้วหัวแม่มือ และให้ตอบแบบสอบถามทุกแบบสอบถาม และข้อมูลที่ได้รับจะสรุปออกมาเป็นภาพรวมเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาเท่านั้น และหากผู้เข้าร่วมการวิจัยมีปัญหาเกี่ยวกับภาวะซึมเศร้า ความเครียด การสนับสนุนทางสังคม หรือสัมพันธภาพในครอบครัว และต้องการความช่วยเหลือ ผู้วิจัยยินดีให้การช่วยเหลือโดยการให้คำปรึกษาเบื้องต้น และเมื่อพบว่ามีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายปานกลาง สูง หรือสูงมากผู้วิจัยจะส่งต่อไปยังเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ที่รับผิดชอบ เพื่อให้การช่วยเหลือต่อไป โดยไม่มีการเปิดเผยข้อมูลของตัวอย่าง

ขั้นตอนและวิธีการรวบรวมข้อมูล

ภายหลังได้รับการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือผ่านคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย และขออนุญาตรวบรวมข้อมูล
2. เมื่อได้รับการอนุมัติแล้ว ผู้วิจัยขอพบผู้นำหมู่บ้าน ในเขตอำเภอในจังหวัดเชียงใหม่ที่ผู้วิจัยเข้าไปรวบรวมข้อมูล เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขออนุญาตรวบรวมข้อมูล
3. หาผู้ช่วยรวบรวมข้อมูล โดยจะเป็นพยาบาลจำนวน 1 คน มาช่วยผู้วิจัยในการรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ โดยฝึกการสัมภาษณ์ร่วมกับผู้วิจัยเพื่อให้ข้อมูลตรงกัน และมีค่าที่ตรงกันระหว่างผู้รวบรวมข้อมูล (Inter observer reliability [IOR]) สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) หากค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product moment correlation) ได้ค่าตรงกันเท่ากับ 1
4. จากนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยแจ้งถึงการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง และขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัย พร้อมให้ลงลายมือชื่อ หรือพิมพ์ลายนิ้วหัวแม่มือในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย หลังจากนั้นนำแบบสอบถามทั้ง 6 ชุด สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ให้ครบถ้วนตามความเป็นจริง พร้อมทั้งตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล
5. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลและตรวจสอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาแบบหาความสัมพันธ์ โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ ตามลำดับดังนี้

1. คำนวณความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ คำนวณหาร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาแบ่งตามระดับความเสี่ยงในการฆ่าตัวตาย 4 ระดับ คือ มีความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายน้อย ปานกลาง สูง และสูงมาก
2. ความสัมพันธ์ของความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย คำนวณภาวะซึมเศร้า คำนวณความเครียดคะแนนแรงสนับสนุนทางสังคม และคะแนนสัมพันธภาพในครอบครัว วิเคราะห์ด้วยสถิติสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product moment correlation)